

Arrest

nr. 214 235 van 19 december 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar Belgische partner melden zich op 2 december 2017 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. De registratie hiervan wordt uitgesteld voor bijkomend onderzoek.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 16 maart 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierin wordt een vrijwillige vertrekketermijn van 7 dagen

bepaald. Deze beslissing wordt verzoekster op 26 maart 2018 ter kennis gebracht. Op 29 maart 2018 wordt de termijn voor vrijwillig vertrek verlengd van 2 april 2018 tot 2 mei 2018.

1.3. Op 10 april 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, na negatief advies van het parket, tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning. Hij stelt vast dat de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Verzoekster en haar partner gaan tegen deze beslissing in beroep bij de bevoegde rechtbank van eerste aanleg.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 4 september 2018 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [B.]

voornaam: [N.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Thailand

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.09.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 04.09.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 26.03.2018 en welk werd verlengd tot 2.05.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Bovendien werd betrokkene daarbij aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene kwam op 30.09.2017 de Schengenzone binnen via Oostenrijk met een geldig visum type C afgeleverd door de Tsjechische diplomatieke autoriteiten in Thailand. Zij keerde echter niet terug naar Thailand en deed op 2.12.2017 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, [B.A.] [...]. Op 10.04.2018 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tweedochters heeft die nog in Thailand wonen. In die zin vormt een terugkeer naar haar land van herkomst zeker geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 04.09.2018 door de politiezone van Antwerpen en zegt dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland omdat dat zij in België een vriend heeft. We stellen dus vast dat betrokkene in haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3' EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Thailand een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 04.09.2018 dóór de politiezone van Antwerpen brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek met in begrip van medische ondersteuning. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 12.07.2017 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, nogmaals uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt hier dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 23 september 2018 wordt verzoekster onder escorte gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoekster ondertussen al geruime tijd in België verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is.

Dat verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoekster en haar levenspartner, de [A.B.], op 2 december 2017 een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd in België.

Dat het inreisverbod als motivering enkel vermeldt dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, doch geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoekster in België samenwoont met de heer [A.B.].

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleden van verzoekster in België.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod enkel en alleen verwijst naar het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens in de beslissing verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoekster, met name het langdurig verblijf van verzoekster in België en haar gezins- en familieleden in België.

Dat "vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

[...] Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de maximum termijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoekster wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster hardnekkig illegaal in België verblijft.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekster een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximum termijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoekster hardnekkig illegaal in België verblijft, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster reeds langdurig in België verblijft, in de Belgische samenleving geïntegreerd is, een duurzame relatie heeft,...

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekster eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Enerzijds wordt geduid dat verzoekster voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering van dezelfde datum waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Anderzijds wordt gemotiveerd dat verzoekster een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In dit verband wordt geduid dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 26 maart 2018 en verlengd tot 2 mei 2018.

De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald, omwille van de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven en omdat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur

van minder dan drie jaar. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst op het belang van de immigratiecontrole en acht een duur van drie jaar proportioneel in de voorliggende omstandigheden. Hij wijst erop dat verzoekster op 30 september 2017 met een visum kort verblijf afgeleverd door Tsjechië het Schengengrondgebied heeft betreden, maar zij naliet tijdig het grondgebied te verlaten. Hij houdt er verder rekening mee dat verzoekster in België een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met een Belgische onderdaan en duidt waarom hij deze voorgehouden relatie niet aanvaardt als reden die zich verzet tegen het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Hij wijst erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat dit een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt in dit verband bovendien op dat verzoekster twee dochters heeft die nog in Thailand wonen en zij niet aangeeft minderjarige kinderen te hebben in België. De gemachtigde van de staatssecretaris ziet verder ook geen schending van artikel 3 van het EVRM indien verzoekster dient terug te keren naar Thailand. Zij gaf, zo stelt de bestreden beslissing, tijdens haar gehoor ook niet aan gezondheidsproblemen te hebben die een terugkeer naar het herkomstland in de weg kunnen staan. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt ten slotte vast dat verzoekster, niettegenstaande zij uitvoerig werd geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en re-integratie, geen enkele poging deed om gebruik te maken van deze mogelijkheden en koos voor een verder illegaal verblijf.

Nu artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat de beslissing tot verwijdering “*gepaard [gaat]*” met een inreisverbod van maximum drie jaar zowel indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan als indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat betreft de formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, kon volstaan met de vaststellingen dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. De voorziene motivering laat verder ook op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom volgens de gemachtigde van de staatssecretaris geen specifieke omstandigheden in het voordeel van verzoekster spelen die een kortere duur dan drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigen, en bijgevolg evenmin humanitaire redenen die hem ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op het thans ingeroepen gezinsleven van verzoekster en haar Belgische partner en geduid waarom deze relatie het bestreden inreisverbod niet in de weg kan staan, namelijk omdat niet blijkt dat er sprake is van een duurzame en dus beschermenswaardige partnerrelatie. Verzoekster is verder niet ernstig in haar betoog dat zij reeds een langdurig verblijf heeft in België, waar de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat zij op dat ogenblik nog geen jaar in het Rijk verbleef. Zij licht in ieder geval ook op geen enkele wijze toe op welke wijze zij dan geïntegreerd is in België of waaruit haar integratie dan precies bestaat. Zij kan dan ook in geen geval worden bijgetreden in haar betoog als zou een specifieke motivering hieromtrent zich hebben opgedrongen.

Verzoekster kan ook niet zonder meer worden gevolgd in haar betoog dat de motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod volledig stereotiep is, waar wel degelijk nader wordt gemotiveerd waarom in casu is voldaan aan de voorziene toepassingsgevallen voor het opleggen van een inreisverbod. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Er wordt vervolgens – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Hij wees op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven, en het gegeven dat zij geen enkele poging deed om gebruik te maken van de geboden mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Blijkens de motivering weerhield de gemachtigde van de staatssecretaris verder geen specifieke omstandigheden in het voordeel van verzoekster die een kortere duur dan drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigen. Integendeel stelde hij vast dat verzoekster trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren, die louter was gericht op een verblijfsrechtelijk voordeel. Er wordt concreet toegelicht waarom in het

voorzittende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen en deze motivering beperkt zich niet tot de vaststellingen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan of niet is voldaan aan de terugkeerplicht. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekster geeft op zich ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die haar zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit dit wetsartikel volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemd artikel dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Verweerder beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet en dus zowel omdat er geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan als omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven als dusdanig niet betwist en dus evenmin dat er grond was om een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen.

Verzoekster betoogt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt dat verweerder reeds bij het opleggen van het inreisverbod – en dit dus voorafgaand aan het bepalen van de duur van het inreisverbod – rekening dient te houden met het gezins- of familieleven, het hogere belang van het kind

en de gezondheidstoestand. Dit betoog mist juridische grondslag. Verzoekster gaat er met haar betoog immers aan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering en de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Deze wetsbepaling kan in het kader van de huidige procedure dan ook niet dienstig worden ingeroepen door verzoekster.

Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat het opleggen van het inreisverbod betreft, in casu niet kon volstaan met de vaststellingen dat geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. Er wordt herhaald dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet in beginsel een verplichting inhoudt om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen in de voormelde situaties ("*gaat gepaard*"). Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk dat humanitaire omstandigheden eigen aan haar geval zich hiertegen dan zouden verzetten. In zoverre zij hiervoor wijst op haar gezins- en familielevens, blijkt reeds op duidelijke wijze uit de verdere motivering van de bestreden beslissing dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft vastgesteld dat verzoekster met de beoogde wettelijke samenwoning met een Belg enkel een verblijfsrechtelijk voordeel en geen duurzame partnerrelatie beoogt en dus niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet, zodat niet blijkt dat zij zich dienstig op deze relatie kan beroepen om te stellen dat haar geen inreisverbod mocht worden opgelegd. De Raad ziet verder niet in hoe een verblijf van nog geen jaar op het Schengengrondgebied en een op geen enkele wijze geconcretiseerde integratie dan kunnen wijzen op humanitaire omstandigheden die zich kunnen verzetten tegen het opleggen van een inreisverbod. Dit betoog mist de vereiste ernst.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd daarnaast reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verzoekster leest deze motivering ten onrechte als zou hiervoor louter worden gesteld dat zij hardnekkig is in haar illegaal verblijf. Zij miskent zo de overige motieven die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen wat de duur van het inreisverbod betreft, en waarin ook wordt vastgesteld dat geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Hierbij werd nagegaan of verzoekster enig gezins- of familielevens of kinderen heeft in België, of gezondheidsproblemen, die zich kunnen verzetten tegen een inreisverbod voor drie jaar. Er wordt gemotiveerd waarom de relatie die verzoekster stelt te hebben met een Belgische man zich niet verzet tegen een inreisverbod met een duur van drie jaar. Zo wordt geduid dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde, na een negatief advies van het parket, en wel omdat deze wettelijke samenwoning niet is gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat dit een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verder houdt verzoekster ook onterecht voor dat de vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij hardnekkig is in haar illegaal verblijf in België en zij geen enkele poging deed om gebruik te maken van de geboden mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, volstrekt irrelevant zouden zijn in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod. De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken, wordt in het Terugkeerhandboek (zie aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (*Pb.L.* 19 december 2017, afl. 339, 126) zo ook vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

In het licht van de omstandige motivering over de duur van het inreisverbod kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing op quasi-automatische wijze voor de maximale duur van drie jaar wordt gekozen, zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden.

Een loutere bewering dat er wel degelijk sprake zou zijn van een duurzame partnerrelatie, volstaat niet om de voorziene motivering onderuit te halen en het kennelijk onredelijk karakter van de beslissing aan te tonen. Verzoekster laat na om met concrete argumenten in te gaan op de voorziene motivering en zo het incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan aan te tonen. Er wordt verder herhaald dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat er in haar geval dan sprake is van een lang verblijf

en een integratie in België. Zij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat enige (andere) specifieke omstandigheid die haar situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gehandeld met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Verzoekster toont evenmin met concrete argumenten aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het ten slotte volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In het aangehaalde arrest lag een beslissing voor waarin een motivering ontbrak waarom de duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar. In casu is een dergelijke motivering wel degelijk voorhanden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet. De ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is in de huidige procedure niet dienstig.

2.1.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

“1.

Dat verzoekster in België een gezins- en familieleven heeft opgebouwd.

Dat, conform artikel 8 EVRM, eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar levenspartner wonen samen te 2060 Antwerpen zodat er aangenomen kan worden dat verzoekster een gezins- en familieleven in België heeft.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers verzoekster woont al lange tijd in België, waar haar levenspartner woont, en heeft alhier haar leven opnieuw opgebouwd.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar echtgenoot teweegbrengt. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekwamen had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster in België, waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet

zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook haar levenspartner) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt in België een relatie te hebben met een Belgische man.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen reeds de registratie van een wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Belgische partner in de registers, na een negatief advies van het parket, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in zijn motivering ook naar deze beslissing. Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing alsnog sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee het bestuur rekening moest houden of waaromtrent een belangenafweging diende te worden doorgevoerd.

Verzoekster toont verder ook niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Zij beperkt zich tot een nietszeggende bewering dat zij hier haar leven opnieuw heeft opgebouwd. Zij legt ook geen stavingstukken voor. Er werd verder reeds op gewezen dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog geen jaar in België verbleef. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Ook blijkt dus niet dat een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS